

O knjizi

U ljubavi uvek mora da postoji makar mikrodoza ljubomore, inače to nije ljubav. Kažu. Ali šta je u stvari ljubomora? Dokaz, deo karaktera, nesigurnost, društvena norma? Ili ovde uopšte nije reč o tome...

Ona je njega ostavila posle šest godina, jer nije htela da žive zajedno, nije htela da žrtvuje slobodu osvojenu posle braka. Ipak, povremeno se viđaju, povremeno se čuju i sve je dobro dok on ne uvede nova pravila jer počinje život s drugom ženom. I tada, sasvim iznenada, ta druga, nepoznata žena postaje glavna junakinjina misao, ispunjava joj dane, minute, ona se grozničavo usredsređuje na istraživanje ko je ta druga, prečešlja spiskove, okreće telefone, neprestano razmišlja o tome da li i njoj govori iste reči, kako da im se nekako osveti. Je li to ljubomora, koju bi istog momenta razvejavao njegov povratak – nakon čega se, doduše, ne bi desilo ništa, oni ne bi bili ponovo zajedno – ili nešto posve drugo, nešto što skoro ne prirodno pulsira u glavi, ispunjava svaki organ, svaki kutak vremena, mili po koži? Je li to ipak nešto što bi se najpre moglo nazvati zasednutost...

Iako protagonistkinja uglavnom sve vreme razgovara sama sa sobom, njen unutrašnji monolog zapravo je razgovor s čitateljicama i čitaocima, i gotovo se neprimetno seli u čitalački unutrašnji monolog. Njena zasednutost tako postaje i čitalačka, i tera naš razum da pogleda šta je iza njegovih ograničenja, kolika je, zapravo, snaga svesti naspram nesvesnog koje ograničenja ne poznaje.

O autorki

Ani Erno (1940) francuska je književnica koja je napisala preko trideset knjiga. Za svoj rad 2022. godine dobila je Nobelovu nagradu za književnost.

Erno je rođena u Normandiji, u radničkoj porodici. Studirala je na univerzitetima u Ruanu i Bordou, i stekla diplomu iz moderne književnosti. Do 2000. godine predavala je književnost, nakon čega se potpuno posvećuje pisanju. Prelazak iz radničke klase u viši srednji sloj preko obrazovanja, biće tema knjiga Ani Erno.

Književnu karijeru počinje 1974. s *Les Armoires vides*, o ilegalnom abortusu, fikcionalizovanoj autobiografskoj činjenici. Već 1984. dobija čuvenu nagradu Renodo za roman *La Place*.

Teme o kojima piše jesu klasna podela, feminizam, društveno i kolektivno biće, a delo joj je zasnovano na produbljenim psihološkim i sociološkim uvidima. U kasnijim romanima sve se više okreće autobiografskom u pisanju, pa je proglašena rodonačelnicom autobiografske fikcije.

U romanu *Les Annes*, koji se smatra njenim magna opusom, uporedno je prikazala francusko društvo od završetka Drugog svetskog rata do kraja 20. veka, i svoj život u tih šest decenija. Delo je dobilo nagrade Margaret Diras, Fransoa Morijak, Strega.

Nobelovu nagradu dobila je za „hrabrost i kliničku preciznost kojom razotkriva korene otuđenja i kolektivna ograničenja ličnog sećanja“.